

Bilag I

Ejendomsmæglerkommissionen.

København, den 2. februar 1949.

Ejendomsmæglerkommissionen har fra det høje ministerium modtaget meddelelse om, at folketingets udvalg angående ændringer i næringslovens § 85 har ønsket en udtalelse fra kommissionen om en ordning, der betinger erhvervsmæssig udøvelse af virksomheden som mellemmand ved køb og salg af faste ejendomme og erhvervsvirksomheder af løsning af næringsbrev, men som forbeholder betegnelsen „ejendomsmægler“ for personer, som har bestået ejendomsmæglerprøven.

I denne anledning skal ejendomsmæglerkommissionen udtale, at kommissionen må finde en sådan ordning utilfredsstillende. Man henleder i så henseende opmærksomheden på, at retten til næringsbrev ifølge næringslovens § 3, stk. 1, nr. 5, i henseende til vedkommendes vandel alene er betinget af, at han ikke i de sidste fem år er idømt eller har udstaaet straf af fængsel for en forsætlig overtrædelse af straffelovens kapitel 19 eller 28 eller straf af fængsel i fire måneder eller derover for nogen anden forsætlig lovovertrædelse, medens retten til næringsbrev som ejendomsmægler i henhold til næringslovens § 85 bl. a. er betinget af, at vedkommende har ført en retskaffen vandel. Kommissionen tillægger det stor betydning, at den næringsretlige adkomst som ejendomsmægler er knyttet til denne betingelse, og skal i så henseende oplyse, at denne betingelse i årenes løb har udelukket mange fra at indstille sig til ejendomsmæglerprøven og fra retten til at løse næringsbrev som ejendomsmægler.

Kommissionen lægger endvidere stor vægt på, at den næringsretlige adkomst til at drive virksomhed som ejendomsmægler er betinget af en særlig prøve, således som det nu er foreskrevet i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 107 af 13. marts 1941. Denne prøve sikrer i sin nuværende form, at ejendomsmæglere er i besiddelse af et ikke helt ringe kendskab til de vigtigste retsregler vedrørende den af dem udøvede virksomhed. Et sådant kendskab er ikke mindst af betydning derved, at den pågældende derigennem bliver i stand til at se, om der i en foreliggende sag er problemer, som kræver en nærmere undersøgelse, medens den usagkyndige let vil overse alle vanskeligheder. I denne forbindelse henleder man opmærksomheden på, at en særlig prøve i mange tilfælde er foreskrevet for personer, der vil udøve erhvervsvirksomhed, hvortil en særlig sagkundskab må anses for nødvendig. Dette gælder således i henhold til næringslovens § 81, jfr. § 82, om den, der ønsker beskikkelse som statsautoriseret skibsmægler og varemægler samt — udenfor København — som vekselmægler. Noget tilsvarende gælder i henhold til næringslovens §§ 75 og 79 om translatører og dispachører. Endelig kan nævnes, at adgangen til at udøve virksomhed som f. eks. vand- og gasmester og elektroinstallatør er betinget af en særlig prøve. Kommissionen er af den opfattelse, at en prøve for den, der vil udøve virksomhed som ejendomsmægler, er ligeså påkrævet som de foran nævnte prøver.

Kommissionen mener i det hele at måtte fastholde sin anbefaling af det for rigsdagen fremsatte lovforslag.

P. k. v.

Poul Andersen.

Til ministeren for handel, industri og søfart.